ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobců a) O. D., b) P. D.,** zastoupený žalobkyní ad a) jako svou zákonnou zástupkyní, zastoupeni JUDr. Petrem Málkem, advokátem se sídlem Špirkova 526, Praha 4, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2002, č. j. OAM-2676/CU-06-P11-2001, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Az 7/2003, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 18. 9. 2003, č. j. 59 Az 7/2003 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto, že se žalobkyni ad a) jednající jménem svým i jménem svého nezletilého syna (dále též „stěžovatelka“) neuděluje azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobkyní uváděné ekonomické problémy a problémy se soukromými osobami (věřiteli) nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu v České republice a současně nebyl shledán ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; zároveň bylo žalovaným rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 18. 9. 2003, č. j. 59 Az 7/2003 - 18 byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně konstatoval, že právní zhodnocení ze strany

správního orgánu bylo učiněno v souladu s ustanovením § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, když pronásledování ze strany soukromých osob (věřitelů) nelze považovat za pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž bylo konstatováno, že pronásledování musí být následkem uplatňování politických práv a svobod, rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Tyto důvody pronásledování však u žalobkyně ani u jejího syna dány nebyly, v průběhu správního řízení stěžovatelka netvrdila žádné skutečnosti, jež by tomu nasvědčovaly a nelze proto vytýkat správnímu orgánu, že se jimi nezabýval. K rozhodnutí správního orgánu, že se na stěžovatelku a jejího syna nevztahuje překážka vycestování, soud prvního stupně uvedl, že správní orgán nepochybil, když takto rozhodl, neboť pojem „ohrožení“ podle zákona o azylu nelze vztáhnout na potenciální ohrožení při návratu do vlasti pocházející ze strany soukromých osob; správní orgán ani soud nemají prostor pro odlišný výklad zákona.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka namítá nesprávný postup správního orgánu v dané věci, k němuž podle jejího sdělení došlo nekvalifikovaným přístupem pracovníka Azylového zařízení M. 4, S. p. R., kam byla žalobkyni doručena výzva Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. týkající se souhlasu s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Stěžovatelka uvedla, že česky nerozumí natolik, aby byla schopná psanému textu porozumět, proto požádala sociálního pracovníka uvedeného azylového zařízení o sdělení jejího obsahu; bylo jí oznámeno, že se jedná o výzvu soudu a že záleží na žalobkyni, jak s ní naloží. Nesprávným výkladem obsahu předmětné výzvy, která byla vyhotovena v jazyce, jemuž stěžovatelka nerozuměla, pak byla tato podle svého sdělení připravena o účast na jednání před krajským soudem i o zastoupení advokátem v tomto jednání. Stěžovatelka uvádí, že v jednání správního orgánu spatřuje porušení příslušných ustanovení s. ř. s. i čl. 37 odst. 2 a 4 Listiny.

Dále stěžovatelka sdělila, že soud prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí toliko konstatoval stanovisko žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutím aniž by se zabýval vážnými osobními důvody, jež vedly stěžovatelku k podání žádosti o azyl. Žalobkyně vyslovila názor, že krajský soud pochybil, když se nezabýval otázkou udělení azylu z humanitárních důvodů, přičemž poukázala na podklady Amnesty International týkající se současné situace na Ukrajině, které se svým obsahem údajně významně odlišují od informací, jež má k dispozici žalovaný a upřesnila, že motivem její žádosti o azyl nebyly toliko důvody ekonomické, nýbrž především snaha zamezit ohrožení vlastního života a života svého syna po návratu do vlasti. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti žalobkyně nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobkyně není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení

spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. V této námitce však Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu sděluje, že skutkový závěr žalovaného byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení o udělení azylu. Žalovaný správní orgán měl pro rozhodnutí dostatek podkladů, s nimiž měla žalobkyně možnost se seznámit a vyjádřit se k nim a rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jako takové bylo žalovaným správním orgánem řádně odůvodněno, když bylo uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval, tedy v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 spr. ř. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Námitkou žalobkyně, že nesprávným postupem správního orgánu spočívajícím v tom, že jí pracovníkem azylového zařízení byla nesprávně interpretována výzva soudu prvního stupně týkající se souhlasu žalobkyně s postupem soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť nebyla směřována k postupu žalovaného správního orgánu v souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí, nýbrž k stěžovatelkou tvrzené nesprávné informaci blíže neidentifikovaného pracovníka azylového zařízení v průběhu soudního řízení. Vzhledem k tomu, že nebylo namítáno ani případné pochybení soudu prvního stupně, a s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem podané kasační stížnosti, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tuto námitku stěžovatelky neshledal důvodnou, neboť se neopírá o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu